

БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Народився 11.09.1965 р. на Луганщині в сім'ї репресованих, що поверталися з заслання на Галичину.

З [1989](#) року бере участь у громадській діяльності.

1982 — закінчив СШ № 10 м. Червоноград.

1983 — закінчив СПТУ № 67.

1983—1985 військова строкова служба в Афганістані.

1985 — поступив в Львівський політехнічний інститут на інженерно-економічний факультет.

1989 — став головою Студентського Братства [Львівського політехнічного інституту](#) та секретарем Студентського Братства Львова.

1989 — за політичну активність виключений з ЛПІ, згодом поновився в інституті, який закінчив в 1996 році.

Весна-осінь 1990 — акції протесту Студентського Братства що призвели до відставки ректора ЛПІ Гаврилюка. Безстрокове голодування за знесення пам'ятника Леніна у м. Львів. 1989—1992 — один з організаторів та безпосередній учасник переважно всіх акцій протестів на Галичині. Неодноразово затримувався правоохоронними органами, та притягався до адміністративної відповідальності.

1989 — учасник голодування за легалізацію УГКЦ (Москва, Арбат).

1989 — активний учасник в УВА (Українські Ветерани Афганістану), встановлення березового Хреста на Лисій горі у Львові на пам'ять загиблих в Афганістані львів'ян.

З 1989 — один з організаторів і в подальшому голова Студентського Братства ЛПІ та секретар Студентського Братства Львова.

1989 — один з організаторів та безпосередній учасник відбудови перших пам'ятників Українським Січовим Стрільцям на горі Маківці, та Ключі. Під час відкриття пам'ятника УСС на горі Ключ у липні 1989 року, перший в Україні підняв червоно-чорний прапор, з яким в серці йду по сьогодні.

1989 — спорудження та відкриття пам'ятника на могилі УСС в Олеську.

1989 — відновлення меморіалу УСС на Янівському цвинтарі.

1989 — делегат на 1-й установчій з'їзд Народного Руху України від Студентського Братства.

1989 — один з делегатів від України на з'їзд «Антибільшовицького блоку народів» у Талліні.

1989 — один з організаторів та безпосередній учасник створення української делегації для поїздки в Вільнюс на підтримку акцій протесту щодо річниці «Пакту Молотова-Рібентропа».

1989 — один з організаторів, учасник хору та вертепу Студентського Братства, з яким виступав по Галичині та Україні.

1990 — спорудження і відкриття пам'ятника дивізійникам «Галичини» в Ясеніві.

1990 — спорудження на Янівському цвинтарі пам'ятника на могилі розстріляних фашистами 28 членів ОУН, серед яких, міністр Уряду Ярослава Стецька, Андрій Пясецький.

1990 — насипання козацької могили в Брацлаві (Вінницька область).

1990 — один із організаторів і в подальшому співголова «Революції на граніті» в Києві, що призвела до не підписання «союзного договору» та відставки Уряду Масола, також

прийняття Закону про проходження військової служби громадянами України на території України.

1990 — учасник установчого з'їзду Української Народної Партії, що відбувся в Юрмалі (лідер партії — Приходько).

1991 — один з організаторів та безпосередній учасник спротиву діям «ГКЧП», в подальшому один з безпосередніх «ліквідаторів» міському та обкому КПСС у Львові та всіх пам'ятників тоталітарної епохи.

1991- один з ініціаторів та в подальшому заступник голови об'єднаних студентських організацій України (Союз Українського Студентства).

1991 — один з засновників СНПУ, в подальшому один з керівників Служби Безпеки партії.

1992 — один з організаторів та в подальшому співголова 2-го студентського голодування на Майдані Незалежності в Києві.

1994 — балотувався на посаду мера м. Червоноград (переміг в 1-му турі, результат штучно скасований владою).

1994—1998 — депутат Львівської Обласної Ради від м. Червоноград

Одним з основних здобутків своєї діяльності вважає те, що очолювана ним комісія зняла основного «лікаря — хабарника по силікозу» та головного лікаря Червоноградської лікарні.

2000 — учасник акцій протесту «Україна без Кучми».

2004 — «Помаранчева революція», комендант наметового містечка на Хрещатику, безпосередньо Ющенком та Тимошенко нагороджений медаллю революції «Разом нас багато, нас не подолати».

2011 — один з організаторів Ради громадських організацій Львівщини, в подальшому делегат на установчу конференцію Народної Ради України, член Координаційної Ради Народної Ради України від Львівщини.

Брав активну участь у [«Революції на граніті»](#) у жовтні 1990 року у [Києві](#) та був її співголовою наметового містечка. 11 жовтня 1990 року він серед інших взяв участь у прес-конференції керівництва наметового містечка, а пізніше на II зборах Народного Руху виголосив заяву молодіжних організацій^[3].

У 2004 році під час [Помаранчевої революції](#) був комендантом наметового містечка на [Майдані](#) та був членом громадянської кампанії [«Пора!»](#)^[4].

Активний учасник Революції Гідності. Навесні 2014-го деякий час очолював «Правий сектор» у Львівській області. Згодом очолив афганську сотню і зайнявся люстрацією посадовців, котрі себе скомпрометували під час Революції Гідності.

Голова Української ветеранської організації^[2] та членом Народної Ради України^[5].

Також Ігор Коцюруба був депутатом Львівської обласної ради^[1].

Помер 16 грудня 2018 року в лікарні м. [Червонограда](#)^[6]. Похований у Львові, на 76 полі Личаківського кладовища.

- [Орден «За заслуги»](#) III ступеня (посмертно, 16 травня 2019) — *за вагомий особистий внесок у розбудову української державності, плідну громадську діяльність, багаторічну сумлінну працю та з нагоди 30-річчя від дня заснування громадської спілки «Студентське Братство м. Львова»*^[7]

Секретар міської ради

О. ГРАСУЛОВ

Голова постійної комісії з питань
депутатської діяльності, забезпечення
законності, антикорупційної
політики, захисту прав людини,
сприяння децентралізації, розвитку
місцевого самоврядування та громадянського
суспільства, свободи слова та інформації

В. ЗОЛОЧІВСЬКИЙ

Начальник юридичного відділу

В. ЦЮПА